

Про що розповідає книга відгуків

(До 15-річчя діяльності

◆ ДАТИ

народного музею Мутвицької школи)

Книга відгуків - це записник того чи іншого закладу, у якому відвідувачі залишають свої враження, думки, пропозиції.

У музеї вишивки та ткацтва Мутвицької ЗОШ I-III ст. теж така є. Перший запис у ній зроблено 25 жовтня 2002 року. Саме в цей день відбулась перша екскурсія музеєм. Перегортаю сторінки і дивуюсь. Рівними рядочками помережені записи не тільки українською мовою, а й польською, російською, білоруською. На перший погляд, неочікувано, а все це - гості нашого музею.

Інший запис - учнів недільної школи церкви села Морочне. Дуже приємно, що у музеї побували вихованці цього закладу. Що цікавляться ним не тільки дорослі, а й молоде покоління. Діти в захваті від побаченого і щиро дякують за екскурсію, від чого кожен за себе підписався у книзі.

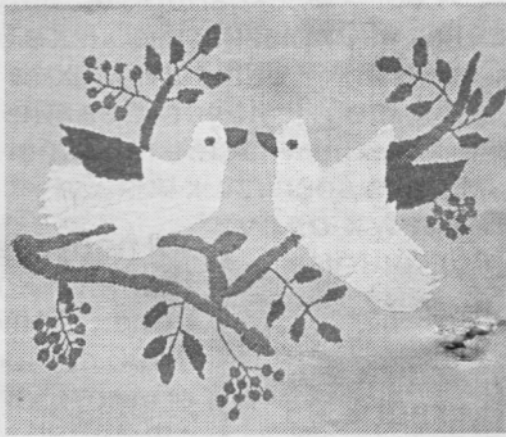
Проте найцікавішими є записи, зроблені в день, коли у нас гостював англієць Стах Саган. Вони зроблені англійською, польською і, навіть, французькою мовами одночасно. Уявімо собі, яка високоосвічена людина відвідала музей! А ще - у фонотеці музею зберігається запис української народної пісні, яку співав пан Стах на цих мовах і, на додачу, ще й нашою, рідною, солов'їною.

Не можуть пройти мимо уваги десятки записів польської родини Нелюбович-

Вразив відгук: «Мені дуже приємно було довідатись, що цей музей був заснований з речей мого прадіда Володимира, прабаби Євгенії та бабусі Ірини. Все дуже цікаво та вражає душу. Згадка про цю екскурсію залишиться в моєму серці.». Це написала Ірина із Білорусі. І речі її рідних дійсно є у нашому музеї.

родини Нелюбович-Тукальських: Северина, його сестри Анни, дочок Єви та Моніки, племінника, друзів. Своїми враженнями від нашого музею ділиться ціла родина, її кілька поколінь.

Приємно, що музей нікого не залишає байдужим. Вже й не злічити екскурсій

проведених у ньому, тих гостей, що їх ми зустріли. І чи не кожен із них, залишаючи заклад, бере до рук перо і ділиться своїми враженнями. Гості з Рівного, Києва, сіл і містечок області й України. Народні депутати, чиновники, народознавці, журналісти, телевізійники, письменники, вчені люди і дослідники минувшини краю переступали поріг музею. А ще - наші однолітки, школярі сіл Зарічненського району. Це нашими і їхніми зусиллями, а ще – стараннями небайдужих людей ми тепер маємо чим пишатись і вчитуватись у рядки подяки і побажань, записаних у книзі відгуків.

Ось читаю запис від 17.07. 2005 року. Музею, лише кілька років. Наповненість експонатами не довершена, виставкові стенди не систематизовані, значення того чи іншого орнаменту до кінця не вивчені, стилі ткацтва ще зовсім не знайомі, а тодішній голова обласної адміністрації Василь Червоний робить запис: «Приємно вражений, що у наших поліських селах є патріоти України, що зберегли і відроджують нашу древню, народну українську вишивку. Честь вам і хвала. Божих благословень.»

За ці роки наш музей, немов презентує район перед українською громадськістю. І вона, у своїх записах, вдячна упорядникам, гуртківцям при музеї. Адже їх робота прирівнюється подвижництву в ім'я збереження народної пам'яті, народних ремесел. Отож, закликаю, приїжджайте до нас у Мутвицю, заходьте до музею, відпочивайте душею і споглядайте те, чим жили і що руками творили наші предки. Залишайте свої записи, бо і вони – частинка нашої історії.

Наталія ДОРОНІНА,
учениця 11 класу Мутвицької школи